

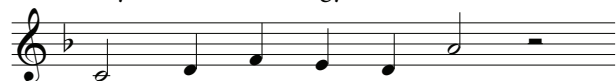
Kiemelt versek: 1., 3-4., 8.

1. U - ram, te nagy ha - ra - god - ban,

Mely mi - att va - gyok bú - ban,

En - ge - met ne feddj meg!

És ha - ra - god - nak tü - ze,

Szűn - jék meg se - bes - sé - ge,

Mely - ben ne bűn - tess meg!

2. Nékem, Uram, légy irgalmas, / Mert vagyok nagy fájdalmas.
Ne hagyj, Uram, kérlek!
Gyógyítsd meg kínjaimat, / Elgyöngült tagjaimat
Újítsd meg, hogy éljek!
3. Lelkem igen háborodik, / Ínségében bánkódik,
Kesergék szívemben:
Uram, meddig hagysz engem / Ily erősen vergődni
E nagy gyötrelemben?

4. Térj, Uram, kegyesen hozzám, / Mert, jaj, elfogyatkozám!
Te nagy irgalmasból
Szánj meg nagy nyavalyámban / És keserves kínomban:
Ments meg a haláltól!
5. Elfáradtam bánatimba, / Egész éjjel sírtomban;
Könnyhullatásimmal
Nedvesítem ágyamat, / Áztatom nyoszolyámat,
Sűrű siralmimmal.
6. Sok szomorúságom miatt / Az én orcám elhervadt,
Szemem homályosult;
Ezt szerzik ellenségim, / Vigadnak gyűlölőim,
Min szívem elbúsult.
7. Azért éntőlem menjetek, / Kik gonoszságban éltek;
Távozzatok innen!
Mert az Úr kiáltásom, / Meghallgatá sírásom,
És bevett kedvébe.
8. Könyörgésem meghallgatja / Az Úr, és elfogadja
Én imádságomat,
És amit tőle kérek, / Minden jókat megnyerek,
Úgy kívánja jómat.
9. Azért minden ellenségim / És én háborgatóim,
Pironkodjatok el!
Már mind hátra térjete, / És megszégyenüljete
Nagy hirtelenséggel!

38 szöveg: C. Marot | fordítás: Szenci Molnár A.
dallam: G. Franc, Lyon, 1547

Kiemelt versek: 1., 6–10.

1. Ha - ra-god-nak nagy vol-tá-ban Meg-in-dul-ván,

Ne feddj meg, U-ram, en-gem!

Bú-sult ger-je-de-zé-sed-ben Rám te-kint-vén,

Ne bün-tess meg, Is - te - nem!

2. Nyilaid belém lövettek, / Mik szereznek
Énnekem nagy sebeket;
Kezeidnek súlyossága / Hátam nyomja,
És sanyargat engemet.
3. Testemnek semmi részében / Épség nincsen
Haragodnak miatta;
Nincs békesség tagjaimban, / Csontjaimban
Bűneimnek miatta.
4. Mert az én nagy gyarlóságim / És bűneim
Fejem felülhaladták,
Miknek nehéz, terhes voltát, / Súlyosságát
Tagjaim nem bírhatják.

5. Minden mostani kérésem, / Én Istenem,
Vagyon szemeid előtt,
És minden fohászzkodásom, / Óhajtásom
Tőled el nem rejtetett.
6. Szívem nyugalmat nem lelhet, / Igen reszket,
Minden erőm elfogyott;
Szemeim világossága, / Vidámsága
Éntőlem eltávozott.
7. De én Istenemben bízom, / És úgy várom,
Hogy kérésem meghallja,
Mert szívem hozzá emelem, / És elhiszem,
Hogy szükségem meglátja.
8. Hamisságomat megvallom, / Nem tagadom
Gonosztéteményimet;
Bűneim miatt lett sebek / Kesergetnek
És gyötrenek engemet.
9. Uram, ne hagyj el engemet! / Nézd ügyemet,
Egyedül mint hagyattam!
Kérlek, légy irgalmas nékem, / Én Istenem,
Mert csak tebenned bíztam!
10. Azért tőlem ne állj messze, / Szánj meg végre,
Én kegyelmes Istenem!
Ne késsél segedelmeddel, / Siess, jöjj el,
Én édes üdvösségem!

1. A - ki a fel - sé - ges Úr - nak
És e nagy ha - tal - mas - ság - nak

La - ko - zik ol - tal - má - ban,
Nyu - go - szik ár - nyé - ká - ban,

Az i - lyen nyil - ván mond - hat - ja:

Is - ten az én kő - vá - rom,

Ő é - le - tem - nek ol - tal - ma,

És csak ő - ben - ne bí - zom.

2. A vadásznak ő törétől / Téged megment féltedben;
A pusztító betegségtől / Megoltalmaz kegyesen;
Téged ő kedves szárnyával / Takargat és befedez,
És az ő igazságával / Mint paizzsal védelmez.
3. Ha temellőled egyfelől / Ezren is elesnének,
És tízezren jobb kéz felől: / Mégis nem árthat néked,
Sőt, megnézed kedved szerint / Őket szemeid előtt,
Mondván: ő érdemük szerint / E veszély rajtuk esett.

4. Azért egyedül Istenben / Vetem az én hitemet,
Aki ül a magas mennyben, / Abban vesd reménységed,
És semmi kár téged nem ér, / Sem nem esel veszélyben,
És minden gonosz hátra tér, / Házad felé sem mégyen.
5. Mert az ő szent angyalinak / Megparancsolta nyilván,
Hogy téged oltalmazzanak / Minden te utaidban.
Tégedet ezek nagy szépen / Ő kezükben hordoznak,
Hogy lábad meg ne üsd kőben, / Oly híven igazgatnak.
6. Sárkányon és oroszlánon / Minden kár nélkül járhatsz,
Oroszlánkölykön és kígyón / Lábaiddal tapodhatsz.
Mond Isten: Őtet megtartom, / Mert engem szívből szeret;
Én őtet megoltalmazom, / Mert ismeri nevemet.
7. Mihelyt hív könyörgésében, / Őt menten megsegítem;
Véle leszek ínségében, / Melyből hamar kivészem;
És nagy dicsőségre őtet / Emelem, magasztalom,
És az én segedelmemet / Őneki megmutatom.

” Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőíttem őt. (Zsolt 91,14–15)

1. Sze-mem a he-gyek-re ve-tem,
On-nan fe-lül né-kem
Min-den se-ge-del-mem.
Is-ten az én re-mény-sé-gem,
Ki az e-get for-mál-ta,
És e föl-det al-kot-ta.

2. Lábad botlani nem hagyja, / És aki rád vigyáz, Nem szunnyadozik az, / Izráelnek vigyázója, / Mert az nem aluszik el, De rájuk gondot visel.
3. Az Úr téged megőrizzen, / Kezet rád terjesztvén Árnyékkal befedjen! / Hogy a nap ő hévségében, / Néked ne ártson éjjel A hold az ő fényével!
4. Az Úr őrizze örökké / Lelkedet eséstől, Mentse meg veszélytől! / Az Úr híven megőrizze / A te kimenésedet És te bejövésedet!

1. Ör-ven-dek az én szí-vem-be'
E kí-vá-na-tos hírt hall-ván,
Hogy mi be-mé-gyünk ez-u-tán
Az Is-ten la-kó-he-lyé-be,
Je-ru-zsá-lem, ka-pu-id-ban
Mi lá-ba-ink-kal meg-áll-ván.
A Je-ru-zsá-lem jól meg-é-pült
Sok é-kes é-pü-le-tek-kel,
Hol-ott szép pol-gá-ri rend-del
Min-den-fé-le nem-zet egy-be-gyült.

2. Légyen te kőfalaidban / Csendesség és jó békesség, / Az emberek közt egység; / Jó szerencse házaiddban! / Az én atyámfiáért / És ott lakó feleimért / Adjon Isten jó békességet! / Szentségiért én e helynek, / Mely szerzetett az Istennek, / Minden jót kívánok tenéked!

1. Én if - jú - sá - gom - tól fog - va en - gem
Sa - nyar - gat - tak, mond - hat - ja az Iz - rá - el,
Rég - től ők sok bút sze - rez - tek né - kem,
Még - sem pusz - tít - hat - tak el tel - jes - ség - gel.

2. De az igazságnak jó Istene
Elszaggatta az ellenség kötelét;
Kik irigykednek Sion hegyére,
Nagy szégyenség térítse hátra őket!

1. Te - hozzád tel - jes szív - ből Ki - ál - tok szün - te - len:
E siralmas mély - ség - ből Hallgass meg, Úr Is - ten!
Nyisd meg te fü - le - i - det, Mi - dőn té - ged hív - lak,
Tekintsd meg én ü - gye - met, Mert ré - gen ó - hajt - lak.

2. Ha, Uram, bűnünk szerint / Minket büntetnél meg:
Uram, e világ szerint / Ki állhatna úgy meg?
De a te irgalmad nagy / A téged féldőkön,
És igen türelmes vagy, / Hogy dicsérjen minden.
3. Énnékem reménységem / Vagyon csak Istenben,
És bízok az én szívem / Ő szent igéjében.
Én lelkem erős hittel / Az Urat óhajtja,
Mint a virrasztó éjjel / A virradtát várja.
4. Izráel, az Istenben / Vesd reménységedet,
Mert szent irgalma bőven / Nagy messze kiterjedt.
Megsegít ő mindenben, / Hívein könyörül,
Az Izráelt kegyesen / Kimentí bűnéből.

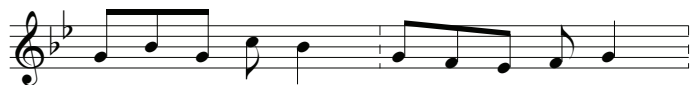
151 Zsolt 6
szöveg: Debrecen, 1560 | dallam: Kolozsvár, 1744 (Ne hagyj elesnem)

1. Ha - tal - mas Is - ten, nagy ha - ra - god - ban

ne feddj meg en - ge - met,

Te ha - ra - god - nak nagy - sá - ga mi - att

ne os - to - rozz en - gem,

Mert ha - ra - god - nak nagy vol - ta mi - att

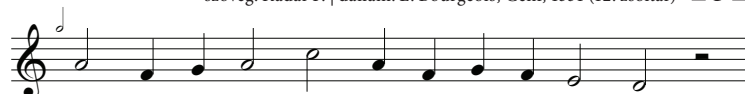

el kel - le - ne vesz - nem.

2. Mégis, Úr Isten, könyörülj rajtam, mert én gyenge vagyok, Tudod, Úr Isten, beteg voltomat, mert bűneim nagyok, Gyógyíts meg engem e fájdalomból, mert gyógyulást várok.
3. Az én testemben, felséges Isten, semmi épség nincsen; Csontjaim közül, annyira juték, hogy helyén egy sincsen, Minden erőmben megfogyatkoztam, semmi nincs jó bennem.
4. Térj hozzám, Uram, és szabadítsd meg elbúsult lelkemet; Jelentsd meg bennem te véghetetlen kegyelmességedet, Tartsd meg, Úr Isten, te irgalmadért az én életemet!

5. Az én két szemem elhomályosult keserűség miatt: Immár ezektől megemésztetem; sok bűneim miatt! De kérek téged: tekints énreám; nézd fogadásodat.
6. Hatalmasságát te szent igédnek jelentsd, hogy tudhassam: Szabadulását az én lelkemnek engedd, hogy láthassam: Ígéretedet te szent Fiadban adjad, hogy bírhasam.
7. Noha sok bűnöm, örvendez lelkem tebenned, Úr Isten! Mert meghallgattad könyörgésemet, hatalmas Úr Isten! Bízál, jó fiam, az én lelkemben, azt mondja az Isten!

Zsolt 12 152
szöveg: Kádár F. | dallam: L. Bourgeois, Genf, 1551 (12. zsoltár)

1. Is - te - nem, lásd meg a sok ha - zug - sá - got,

Á - rad e föl - dön sza - vak szenny - ár - ja.

Ál - no - kok aj - kán az i - ge is ál - nok.

Tégy i - gaz - sá - got, szí - vek bí - rá - ja.

2. Istenem, halld meg, mikor csöndben kérek: / Tisztítsd meg ajkam minden vétektől! / Képmutatásból sohase beszéljek! / Ments meg az álnok, hazug élettől.
3. Istenem, nálad az igaz ígéret, / Áld ezért téged a nagy mindenség. / Add ezüst-tiszta, hiteles ígéret, / Mert ez az élet, ez az üdvösség.

1. Min - den né - pek ö - rül - vén, tap - sol - ja - nak,

A Já - kób Is - te - né - nek vi - gad - ja - nak.

2. Mert félelmetes Úr ő az egekben,
És felséges Király e széles földön.
3. Legyőzött Ő minékünk sok népeket,
Lábunk alá vet sok nemzetségeket:
4. Ő magának kiválasztott bennünket,
És örökösévé fogadott minket:
5. És adá ő minékünk örökségét,
A Jákób áldását és nagy szépségét.
6. Felmégyen az Úr Isten nagy örömben,
És nagy trombitaszónak zengésében:
7. Dicsérjétek az Istent, dicsérjétek,
És a mi Királyunkat tiszteljétek!
8. Mert nagy Király ő mind az egész földön,
Dicsérjétek mind azért őt nagy bölcsen.
9. Országol Istenünk minden népeken,
És uralkodik királyi székében.
10. Dicséret légyen az Atya Istennek,
Krisztussal együtt és a Szentléleknek.

1. Ne szállj per - be én - ve - lem,

Ó, én é - des Is - te - nem!

Mert meg nem i - ga - zul te - e - lőt - ted lel - kem,

Kár - ho - zat - ra kell men - nem.

2. Mert én anyám méhében / Fogantattam vétekben,
E világra lettem eredendő bűnben,
Kárhuzatos esetben.
3. Néked bűnöm megvallom, / Mert én azzal tartozom;
Te bocsáthatod meg, bizonyjal jól tudom:
Segítségedet várom.
4. Bűneimnek töréből, / Az ördögnek kezéből,
Ments ki megérdemlett nagy veszedelmemből:
Tekints reám az égből!
5. Szent Fiad haláláért, / Keserves nagy kínjáért,
Áldott szent vérenek el-kifolyásáért:
Kegyelmezz meg mindezért!
6. Az ő tisztaságáért / És ártatlanságáért,
Szent kezein való sebeknek helyéért,
Töviskoronájáért!

(163)

7. Én fer - tel-mes-sé - ge - met
És oly nagy sok vét - ke - met,
Mik - kel meg-fer-töz-tem un-do-kul lel - ke - met,
Rú - tí - tot-tam tes - te - met:

8. Bocsásd meg, ó, Úr Isten! / Ó, áldott Atya Isten!
Kegyelemmel teljes, irgalmas jó Isten!
Nagy türelmű szent Isten!
9. A te áldott Szentlelked, / Kérlek, tőlem el ne vedd,
Sőt, újítsd meg bennem, hogy dicsérjem neved,
Szolgálhassak tenéked.
10. Reád bízta magamat, / Te viseljed gondomat,
Igazgasd jó útra az én lábaimat
És minden szándékimat.
11. Vigasztald meg szívemet, / Búban epedt lelkemet;
Ne hányd szemeimre undok vétkeimet
És cselekedetimet.
12. Csak tégedet dicsérlek, / Míg e világon élek,
Mert tudom, nyugalmat csak tenálad lelek,
Mikor innét kikelek.
13. Mindörökké áldassál / És felmagasztaltassál,
Áldott Atya Isten, a te szent Fiaddal,
Szentlélek áldásával!

Zsolt 51 164

szöveg: Hartyáni I., Debrecen, 1560 | dallam: Kolozsvár, 1744 (Ne hagyj elesnem)

1. A - nya Úr Is - ten, kö - nyö-rülj raj - tam
te nagy jó - vol - to - dért,
Sok bü - ne - i - met bo-csásd meg né - kem
ir - gal - mas - sa - go - dért;
Ne hagyj, Úr Is - ten, kér - lek, el - vesz - nem,
a te szent ne - ve - dért.

2. Anyám, mikoron az ő méhében engemet fogada,
Nagy siralommal és fájdalommal e világra hozta:
Bűnben fogada, róla reám is a bűn elárada.
3. Nincs hová lennem, nincs hová hajtsam elveszett fejemet,
Féli, rettegéi elbúsult lelkem igaz Istenemet:
Vajon mikoron mossa el rólam az én bűneimet?
4. Ím, teelőtted feltárom, Uram, az én bűneimet:
Lássad te magad, irgalmas Atyám, halálos sebemet;
Kössed be nékem orvosságoddal keserves szívemet!

5. Mely i - gen tiszt - ta len-nék, Úr Is - ten,
 ha meg-mo-so - gat - nál,
 Bi-zony, a nap-nál, hold-nál, csil-lag - nál,
 szebb len-nék a hó - nál;
 Sen - ki fe - hé-rebb ná-lam nem len - ne,
 ha meg-tisz - tí - ta - nál.

6. Hallgasd meg azért fohászzkodását a te híveidnek,
 Kik most énvelem sírván-óhajtván, együtt könyörögnek:
 Hatalmat venni ne hagyj mirajtunk a mi bűneinknek.

1. Ir-gal-mazz, Úr Is - ten, im-má-ron én - né - kem!
 Ir-gal-mazz, Úr Is - ten, im-má-ron én - né - kem,
 Mert te-ben-ned bí - zik, U-ram, az én lel - kem,
 És te-ben-ned nyug-szik, U-ram, az én szí - vem.

2. Szárnyad alá vetem az én reménységim,
 Míg elmúlnak tőlem az én ellenségim,
 És míg eltávoznak tőlem én bűneim:
 Csak tebenned lesznek, Uram, én örömomim.
3. Tehozzád kiáltok, hatalmas Úr Isten,
 Mert nincsen énvelem ki már jót tehessen,
 Én ellenségimtől engem megmenthessen,
 És én dolgaiban ki jóra vihessen.
4. Velem, én szent Atyám, nagy-sok jókat tettél,
 Mert énnékem mennyből őrizőt küldöttél,
 Én ellenségimtől engem megmentettél,
 És az én szívemben örömet szerzettél.
5. Azért téged, Uram, én felmagasztallak,
 Te dicsőségedben hatalmasnak mondlak,
 Mind e világ előtt irgalmasnak vallak;
 És jóakarómnak én tégedet hívlak.

Énekelhető a 170. zsoltdárcsétet (Az Úr Istent magasztalom) dallamára is.

1. A - ki ve - ti se - ge - del - mét Az Is - ten - nek ha - tal - má - ba,
Az oly em - ber bá - tor - sá - gos A men - nye - i ol - ta - lom - ban.

2. A hú ember vallást téssen: / Te vagy nékem én Istenem!
Bátorságom te vagy nékem, / Benned bízom, én Istenem.
3. Mert engemet te megmentél / Ellenségimnek törétől,
Törvény rettegtetésétől, / Kemény, nehéz ígétől.
4. Visel téged az Úr Isten / Ó szent vállán oltalmában;
Bizodalomban hogy lehess, / Isten szárnya árnyékában.
5. Jézus Krisztus egy igazság, / Körülfog és véd paizsul,
Hogy ne légyen félelmed az / Éjszakai irtózáttól.
6. Semmit ne félj rettegtető / Háborúnak nyilaitól,
Titkon való kísértéstől, / Délben dúló döghaláltól!
7. Ha mellőled bal kéz felől / Ezeren mind elhullanak,
Tízezeren jobb kéz felől, / Semmit néked nem árthatnak.
8. De te magad szemeiddel / Ott meglátod bizonyára,
Hogy Isten a gonoszokat / Megítéli, megalázza.
9. Mert vagyon nagy bizodalmod / Az Istennek hatalmában,
Bátorságod helyezettted / A Felséges oltalmába.
10. Nem járulhat néked soha / Semmi gonosz romlásodra,
Sem házadra nem közelget / Veszedelemnek ostora.
11. Mert parancsolt tefelőled / Szolgáló szent angyalinak,
Hogy jártodban és keltedben / Őrizetlen ne hagyjanak.
12. Az Istennek angyalai / Úgy hordoznak szent kezükben,
Hogy lábadat meg ne üssed / Észrevétlen kemény kőben.

13. Áspiskígyót te lebírhatsz, / Baziliszkuszt megtapodhatsz,
Mert a törvény és a bűnök / Rajtad már nem uralkodnak.
14. Talpad alatt nyomorgatod / Az ördögöt és oroslánt,
A rút halált, kárhózatot, / A poklot és a nagy sárkányt.
15. Szól az Isten az emberről: / Merthogy bennem reménykedett,
Kimentem őt rabságából, / Mert ismeri szent nevemet.
16. Ha énhozzám ő felkiált, / Meghallgatom és megmentem.
Vele lések búsultában, / Részeltetem dicsőségben.
17. Adok néki hosszú napot, / Véghetetlen boldogságot,
Üdvözítem Krisztusomban, / Hogy általa legyen áldott.

” Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. (Zsolt 91,11–12)

1. Ö - rül mi szí - vünk, mi - kor ezt hall - juk:

a temp - lom - ba mé - gyünk,

Hol Úr Is - ten - nek szent i - gé - jét hall - juk.

2. Megállunk hittel, örök Úr Isten, a te templomodban,
És tiszta szívvel dicsérünk mi téged.
3. Áldd meg, Úr Isten, a te népedet, kik téged szeretnek,
Tartsd meg közöttünk a gyülekezetet.
4. Légyen békesség, felséges Isten, Anyaszentegyházban,
Oltalmazz minket minden háborúnkban.
5. Dicséret neked, Atya Úr Isten, a te szent Fiaddal,
És Szentlélekkel, mi vigasztalónkkal!

1. A - kik bíz - nak az Úr Is - ten - ben,

El nem vesz - nek é - le - tük - ben:

Meg - tar - tat - nak ke - gye - lem - ben.

2. Az Istennek szent beszédében,
Kik maradnak törvényében,
Hitük által üdvösségben:
3. Ezek léznek nagy erősségben,
Mint egy kőszál, keménységben:
Megtartatnak kegyelemben.
4. Sokszor esnek kísértésekben,
De ők el nem vesznek ebben:
Megmaradnak igaz hitben.
5. Akik pedig hitetlenségben
Élnek és nagy kevélységben:
Mind elvesznek azok ebben,
6. De a hívek nagy békességben,
Élnek örök dicsőségben:
Hitük által üdvösségben.

1. Mély - ség -ből hoz - zád ki - ál - tunk;
Nyisd meg a te fü - le - i - det,
Úr Is - ten, kö - nyö - rülj raj - tunk!
Hall - gasd meg kö - nyör - gé - sü - n - ket!
Mert ha te mind meg - í - té - led,
A - mit vé - tet - tünk el - le - ned,
Mind el - kár - ho - zunk e - lőt - ted.

2. Nagy a te irgalmasságod, / A bűnt Te megbocsáthatod; / Nincs nekünk semmi érdemünk, / Már semmi ártatlanságunk. / Nincs, ki kérkedjék előtted, / Félünk mindnyájan Tégedet, / És könyörgünk mi Tenéked.
3. Bízunk azért az Istenben, / És nem a mi érdemünkben, / Nyugodjék Őbenne lelkünk, / Ő légyen mi reménységünk; / Lám, nekünk nyilván ígéré, / Hogy akar oltalmunk lenni, / Azért higgyünk csak Őnéki.
4. Erősek legyünk hitünkben, / Bízunk csak az Úr Istenben; / Ne essünk Benne kétségben, / Ne szomorkodjunk lelkünkben. / Minden keresztyén hív légyen, / Ki megújult Szentlélekben, / És bízik csak az Istenben.
5. Ha minékünk sok bűnünk van, / Istennek több kegyelme van, / Ő irgalmának nincs vége, / Bár sok az emberek vétke. / Ő nekünk kegyes pásztorunk, / Ki őriz minket pokoltól, / És megment a kárhozattól.

1. Vég - te - len ir - gal - mú Is - ten, hoz - zád ki - ál - tok,
E nagy mélysé - gek -ből sza - ba - du - lást kí - vá - nok;
Értsd meg ké - ré - si - met, ér - jék fü - le - i - det
Eny - nyi sok zo - ko - gá - sok.

2. Igazságod szerint ha cselekedel velünk, / Ha mind számontartod, amit ellened vétünk: / Senki nem állhatja súlyos kezed miatt, / Tőled ha büntettetünk.
3. Fölötte bőséges nálad a kegyelmesség, / Atyai kegyesség, szelíd engedelmesség, / Néked hát szentektől s földi emberektől / Adasék nagy tisztesség.
4. Az Urat óhajtom, várja lelkem az Urat, / Szívem szomjúhozván, hogy mutassa jóvoltát; / Igéjéből értem, melyben reménységem: / Nem vonja meg irgalmát.
5. Lelkem az Úr Istent buzgósággal óhajtja, / Mint éjjeli strázsa napköltét alig várja, / Reggelről reggelre, estéről estére / Szívem Istent úgy várja.
6. Valakik az Úrnak választott szenti vagytok, / Egyedül csak benne legyen bizodalmatok, / Mert ő nála váltság, vagyon irgalmasság, / Ő lesz nektek Atyátok.
7. Izráelt megváltja és a keresztyénséget, / Hívek seregének megbocsátja vétküket, / Minden nyavalyából, az örök halálból / Kiment a lelküket.

1. Fel - sé - ges Is - ten, hoz zád ki - ál - tunk

nagy ke - se - rű - ség - gel,

Kö - nyör - günk né - ked, hogy légy se - gít - ség - gel.

2. Tekints mireánk, kérünk Úr Isten, ily nagy szükségünkben,
Segíts meg minket erőtlenségünkben.
3. Miként a foglyok tömlöc fenekén, hangosan kiáltunk;
Senki nem hallja, nem könyörül rajtunk.
4. Pokolnak kínja, bűnnek soksága uralkodik bennünk:
Légy segítséggel, hogy mind el ne vesszünk.
5. Ha bűneinket te számontartod, felséges Úr Isten,
Vajon ki lenne előtted büntelen?
6. Nincsen ártatlan, nincsen bűn nélkül senki teelőtted;
Azért könyörgünk, utunk vezéreljed:
7. Mert csak tenálad vagyon kegyesség és nagy irgalmasság,
Krisztus Jézusért bűnünkből szabadság.
8. Örvendez szívünk, felséges Isten, te ígéretedben,
És hozzánk való nagy kegyességében.
9. Megszabadultunk a Krisztus által örök kárhozattól;
Nincsen félelmünk immár a haláltól.
10. Ó, szabadító, mennybéli Isten, egyetlen reménység,
Te szolgálidnak légy örök üdvösség.
11. Dicséret néked, Atya Úr Isten, a te szent Fiaddal,
És Szentlélekkel, mi Vigasztalónkkal!

1. Mely i - gen jó lé - gyen az e - gye - nes - ség,

Hall - juk és jól ért - sük meg, ke - resz - tyén - ség!

2. Megírta nekünk ezt szent Dávid szépen,
Miképpen áldja meg ezeket Isten.
3. Kik őreá mint Atyjukra hallgatnak,
És szeretettel egymás között vannak,
4. Atyafiúsággal, s egy akarattal,
Jó szívvel, lélekkel, s egy tudománnyal,
5. Megáldja ezeket az örök Isten,
Hogy éljenek ők szent rendelésében,
6. Az igaz hitben és a jó életben,
Nagy egyenességben, áldott erkölcsben.
7. Kegyesen élnek ezek e világban,
Nagy jó békességben és bátorságban.
8. Nincs gyűlölség köztük, nincsen széthúzás,
Nincsen háborúság, sem haragtartás,
9. De minden időben igaz szeretet,
Isteni félelem és boldog élet.
10. Kérjük mi Urunkat, hogy jó életet
Adjon nekünk, és ilyen drága kincset.
11. Dicsőség légyen az Atya Istennek,
Fiával együtt, és a Szentléleknek.